

Dosarul nr. 2ra-653/21

Prima instanță - (Judecătoria Criuleni, sediul central) jud: R. Țurcan
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: N. Budăi, A Malîi, I. Muruianu

ÎNCHEIERE

14 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Igor Pînzari,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Igor
Pînzari împotriva Tatianeii Guzun cu privire la înlăturarea obstacolelor în exercitarea
dreptului de proprietate și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 29 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 1 iulie 2019, avocatul Pavel Croitoru, acționând în numele și interesele lui
Igor Pînzari, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Tatianeii Guzun, prin
care a solicitat obligarea pârâtei să demoleze construcția accesorie amplasată pe
terenul ce-i aparține, alipită de terenul cu nr. cadastral xxxxx, pe cheltuiala proprie;
obligarea pârâtei de a scoate arborele de nuc amplasat pe terenul ce-i aparține la o
distanță de 0.82 metri de hotarul terenului cu nr. cadastral xxxxx, pe cheltuiala
proprie; compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform cererii de chemare în judecată, motivele acțiunii se rezumă la
următoarele circumstanțe de fapt.

Reclamantul Pînzari Igor este proprietarul terenului cu nr. cadastral xxxxx din
r-nul Criuleni, s. Măgdăcești și al construcțiilor amplasate pe acest teren, și anume
casa de locuit și două construcții accesorii.

Amplasarea construcțiilor și hotarele terenului sunt clar stabilite pe planul
topografic pentru actualizarea planului geometric executat de către SC „Top expert”
SRL, observându-se casa de locuit cu nr. cadastral xxxxx, marcată cu semnul
convențional PL, construcția accesorie cu nr. cadastral xxxxx marcată cu semnul
convențional PN și altă construcție accesorie (garaj) cu nr. cadastral xxxxx alipită
casei de locuit marcată cu semnul convențional PN garaj.

Terenul reclamantului este delimitat de terenurile vecine prin linia (continuă)
de hotar.

Pe plan este stabilită existența construcției accesorie nelocativă marcată cu
semnul convențional PN alipită construcției accesorie (garaj) cu nr. cadastral xxxxx

și un arbore de nuc, ambele bunuri fiind amplasate pe terenul vecin ce aparține pârâtei.

Din motiv că construcția accesorie ce aparține pârâtei Guzun Tatiana se află la hotarul terenului și este alipită construcției accesorie a reclamantului, în caz de incendiu există pericolul real de a fi afectate atât construcția accesorie cât și casa de locuit a reclamantului.

Iar pentru a evita careva pagube și a minimiza prejudiciile provocate de un posibil incendiu, este necesară demolarea construcției ce aparține pârâtei.

Potrivit pct. 2.12 și anexa nr. 1 din actul normativ în construcții СНиП 2.07.01-89 (Градостроительство. Планировка и застройка городских и сельских поселений) distanța minimă pentru edificarea construcțiilor este de 1 metru de la hotarul terenului și, distanța anti incendiară, în dependență de gradul de rezistență la foc al construcțiilor, nu poate fi mai mică de 6 metri în raport cu alte construcții (actul normativ stabilește distanța de 6 metri pentru construcțiile care au cel mai înalt grad de rezistență anti incendiară, respectiv rezultă că distanța dintre construcții nu poate fi mai mică de 6 metri).

Contrar prevederilor menționate, construcția accesorie amplasată pe terenul vecin alipită construcției accesorie (garaj) cu nr. cadastral xxxxx a fost construită de către pârâtă Guzun Tatiana nefiind păstrată distanța de 1 metru de la hotar și distanța anti incendiară de minim 6 metri.

Nerespectarea distanței anti incendiare reprezintă o atentare inadmisibilă în sensul art. 558 din Codul civil, or datorită faptului că nu sunt respectate normativele în construcții în domeniul anti incendiar, nefiind păstrată distanța minimă, există pericolul real în cazul unui foc că acesta se va extinde asupra proprietății reclamantului, fapt ce poate avea urmări iremediabile.

Contrar art. 598 alin. (2) din Codul civil, arborele de nuc este amplasat la o distanță mai mică de 2 metri de linia de hotar, fapt confirmat atât prin planul topografic cât și prin actul de constatare pe teren datat cu 28 octombrie 2018, care stabilește existența unui nuc cu înălțimea aproximativă de 7-8 metri, situat pe terenul adiacent la o distanță de 0.82 metri de hotarul terenului cu nr. cadastral xxxxx.

Prin hotărârea din 11 noiembrie 2019 a Judecătorei Criuleni, sediul central, cererea de chemare în judecată înaintată de avocatul Pavel Croitoru în interesele lui Igor Pînzari împotriva Tatianeii Guzun, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

La 18 noiembrie 2019, avocatul Pavel Croitoru, în interesele lui Igor Pînzari, a depus cerere de apel nemotivată, solicitând casarea hotărârii și emiterea unei hotărâri noi de admiterea a acțiunii integral.

Prin decizia din 29 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de avocatul Pavel Croitoru, în interesele lui Igor Pînzari și s-a menținut hotărârea din 11 noiembrie 2019 a Judecătorei Criuleni, sediul central.

În motivarea deciziei emise, instanța de apel a conchis că, soluția data de prima instanță privind respingerea acțiunii este întemeiată și corectă, or, reclamantul acesta nu a prezentat probe suficiente și pertinente care ar demonstra atentarea în mod inadmisibil asupra terenului lui și crearea incomodităților și deranjului semnificativ.

Mai mult ca atât, materialele cauzei nu evidențiază posibilitatea demolării unei construcții ce depășește limitele prevăzute de documentația tehnică, fără a aduce atingere lucrărilor efectuate corespunzător, or, demolarea construcției invocate va

reprezenta o atingere inadmisibilă a dreptului de proprietate, garantat de art. 1 Protocolul nr. 1 CEDO.

La 18 februarie 2021, prin intermediul poștei (f.d. 112), Igor Pînzari a declarat recurs împotriva deciziei din 29 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia recurată, calificând-o ca fiind neîntemeiată și pasibilă de casare în temeiul prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

La concret, a susținut că la soluționarea cauzei, instanțele au încălcat normele dreptului material, întrucât nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume art. 598 din Codul civil.

Totodată, instanțele au apreciat probele arbitrar. Instanța de fond și de apel nu au identificat amplasarea corectă a arborelui aflat în litigiu, considerând că nucul pentru care se solicită defrișarea se află pe terenul administrației publice locale. Temeinicia acestui argument, se bazează pe răspunsul Consiliului Raional Criuleni nr. 116 din 26.08.2016. De fapt, conform planului topografic sunt 2 arbori specia nuc, unul pe terenul intimatei (indicele de distanță 101.32) și altul pe terenul administrației publice locale (indicele de distanță 101.30).

Astfel, instanțele de fond și de apel au apreciat arbitrar probele, ignorând probele prezentate de recurent, care confirmă solicitarea defrișării arborelui de la indicele de distanță 101.32.

Totodată, instanțele de fond și de apel au dat o apreciere greșită răspunsului Consiliului Raional Criuleni din 26.08.2016, or, prin răspunsul său, Consiliului Raional Criuleni s-a referit doar la posibilitatea defrișării unui nuc aflat pe terenul public, dar nu și pe terenul intimatei.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul reține că decizia integrală a instanței de apel a fost expediată recurentului, prin intermediul poștei, la 8 decembrie 2020, însă dovada legală de recepționarea lipsește. Totodată, în cererea de recurs s-a menționat că aceasta a fost recepționată la începutul lunii ianuarie 2020.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul depus la 18 februarie 2021, este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatei cererea de recurs, informând-o despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

Însă până la data examinării admisibilității cererii de recurs, Tatiana Guzun nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea

Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Igor Pînzari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Igor Pînzari.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari